

долната си частъ — избухвательно вещество (експлозивъ), което при изгарянето си тласка ракетата въ въздуха. Въ последния мигъ става запалване и на бенгалския огънь.

За да може ракетата да се задържи по-дълго време въ въздуха, презъ време на войната бѣха употребявани особни чадърчета, наречени парашути, които се дирѣха много отъ нашитѣ войници на фронта за партенки.

Ученитѣ днесъ правятъ усилия да могатъ да построятъ такива ракети, съ които да летятъ и хора. Досегашнитѣ опити въ това направление, макаръ и не много успѣшни, даватъ основание да се надѣваме, че това ще стане въ недалечно бъдеще. Тогава за единъ-два часа ще можемъ да отиваме презъ стратосферата до Ню-Йоркъ, Токио, Рио де Женеиро, Мелбурнъ. А, може би, ще доживѣемъ и времето, когато ще ходимъ на екскурзия до луната или на гости на нашитѣ приятели марсянитѣ за по-малко време, отколкото днесъ отиваме отъ София до Варна.

